

Žaloba na vyklizení

Žaloba o určení vlastnického práva k nemovitostem

<u>Žalobce:</u>	Nadace knížete z Lichtenštejna
<u>Žalobce 2:</u>	Vládnoucí kníže Hans Adam II. z Lichtenštejna
<u>Žalovaný 1:</u>	Česká republika – Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových
<u>Další žalovaní:</u>	Příslušné právnické osoby zřízené Českou republikou

Praha, 20. 12. 2018

Shrnutí věci

Žalobci podáním předmětné žaloby zdejší soud žádají, aby žalované České republice a jí zřízeným právnickým osobám uložil vyklidit nemovitosti, které jsou kontinuálně ve vlastnictví Žalobce a které Žalovaní neoprávněně užívají bez právního titulu (okupují).

Žaloba nežadá vydání jakékoliv věci dle restitučních předpisů. Jejím předmětem nejsou žádné nemovitosti či jiné věci v držení třetích osob (odlišných od České republiky a jí zřízených právnických osob). Žalobci rovněž nepožadují vydání nemovitostí, na kterých se nachází dálniční infrastruktura.

Žalobce 2 je držitelem poživacích práv k majetku Žalobce z titulu zvláštního zákona Hausgesetz a je dle tohoto zákona povinen spolu s Žalobcem nárokovat touto žalobou vydání Nemovitostí.

Do roku 1945 byl v držbě předmětných nemovitostí panující kníže František Josef II. z Lichtenštejnu – otec Žalobce 2. Žalobce dva i jeho otec jsou, resp. byli hlavami nezávislého státu.

Na jaře 1945 zástupci Československé republiky bez souhlasu panujícího knížete z Lichtenštejnu fakticky ovládli uvedené nemovitosti s odkazem na uvalení tzv. nucené správy.

Tím došlo k flagrantnímu vícečetnému porušení mezinárodní práva.

Mezi ta nejzávažnější patří neoprávněný zásah do mezinárodně právní exekuční imunity hlavy státu. Tato imunita tradičně chrání nedotknutelnost hlavy státu a jejího majetku proti jakýmkoliv faktickým zásahům cizího státu.

Porušení mezinárodněprávně imunity hlavy státu faktickým ovládnutím předmětných nemovitostí ze strany zástupců Československé republiky bylo umocněno tím, že panujícímu knížeti byl a je znemožněn přístup a užívání uvedených nemovitostí bez poskytnutí jakékoliv náhrady. Neposkytnutí náhrady za zásah do vlastnických práv k majetku cizinců je přitom samo o sobě závažným porušením jednoho ze základních principů mezinárodního práva, podle něhož státy nejsou oprávněny zasahovat do vlastnictví v majetku cizích státních příslušníků (mimo jiné) bez poskytnutí náhrady.

Skutečnost, že k poskytnutí náhrady zatím stále nedošlo, navíc naplňuje znaky přímého diskriminačního zacházení. Neboť zatímco občané ostatních spojeneckých nebo neutrálních států náhradu za zásah do svých vlastnických práv provedený Československou republikou po roce 1945 prostřednictvím bilaterálních smluv (uzavřených mezi Československou republikou a jejich vládami) obdrželi, panující kníže z Lichtenštejnu, stejně jako ostatní občané Lichtenštejnského knížectví, nikoliv.

Jak prokazují československé interní dokumenty úřední provenience, příslušné orgány Československé republiky si byly již v roce 1945 vědomy, že fyzické ovládnutí uvedených nemovitostí a znemožnění jejich užívání panujícím knížetem z Lichtenštejnu je v rozporu s mezinárodním i vnitrostátním právem. Uvedený protiprávní stav ovládnutí a užívání předmětných nemovitostí přesto Československá republika, resp. Česká republika neodstranila. Naopak nadále jej udržuje.

Rozpor tohoto stavu s mezinárodním právem osvědčují zejména následující skutečnosti.

- a) Příslušné československé orgány i veřejnost byly v předmětné věci úmyslně uvedeny v omyl některými představiteli ministerstva vnitra a ministerstva zemědělství ovládaných Komunistickou stranou Československa. Ti v letech 1945 – 1951 zadrželi pro věc rozhodné důkazy a nahradili je vlastními nepravdivými úředními prohlášeními.
- b) Československá vláda v následujících dekádách nepřistupovala k diplomatickým notám a dalším diplomatickým aktivitám lichtenštejnské vlády na ochranu majetkových práv svých občanů v dobré víře. Dvoustrannou smlouvu o poskytnutí náhrady lichtenštejnským občanům se doposud pro pasivitu československé vlády nepodařilo uzavřít, přestože z ostatními spojeneckými a neutrálními státy Československo náhradové smlouvy uzavřelo.
- c) Protože politické poměry v Československu před rokem 1989 nebyly pro uzavření náhradové dohody s Lichtenštejnem příznivé, zdůraznilo Lichtenštejnsko po jejich změně v roce 1989 Československu, že očekává vyřešení všech otevřených otázek existujících mezi oběma zeměmi, včetně nápravy trvajících porušení mezinárodního práva ve vztahu zejména k Žalobci 2 i ostatním lichtenštejnským občanům. Lichtenštejnsko v této souvislosti oznámilo Československu, že považuje připravenost československé vlády vyřešit otevřené otázky vzájemných vztahů jednáním za předpoklad k udělení souhlasu Lichtenštejnska se vstupem Československa do Rady Evropy, s uzavřením dohody o volném obchodu s Evropským sdružením volného obchodu a partnerstvím v rámci procesu KBSE. Vzhledem k tomu, že československá vláda se prostřednictvím ministra zahraničních věcí dne 7. listopadu 1990 zavázala všechny otevřené otázky mezi oběma státy vyřešit jednáním, rozhodlo se Lichtenštejnsko shora uvedeným zahraničně politickým cílům Československa nebránit a vyslovit pro ně nezbytný souhlas. Tento souhlas Lichtenštejnsko udělilo na základě očekávání, že Československo dostojí uvedenému závazku ze dne 7. listopadu 1990. To se však k dnešnímu dni nestalo.
- d) V roce 2009, kdy obě země opět navázaly diplomatické styky a ustavily společnou komisi historiků věnující se otázkám společné historie obou zemí, Lichtenštejnsko trvalo na vyřešení shora uvedených otevřených otázek. Namísto toho, aby Česká republika dostála svému shora uvedenému závazku, se však česká vláda jednání o vyřešení otevřených otázek vyhýbala, aby je nakonec v létě 2018 odmítla.
- e) Žádné prostředky nápravy trvajících porušení mezinárodního práva česká strana knížeti z Lichtenštejnu, ani ostatním lichtenštejnským občanům doposud neposkytla.

- f) Naopak, namísto toho v roce 2014 Česká republika opakovaně zažalovala Nadaci knížete z Lichtenštejnu s cílem zbavit jej statusu vlastníka nemovitostí zapsaného v katastru nemovitostí ČR, a to přesto, že toto vlastnictví krátce před tím potvrdily příslušné orgány veřejné moci ČR, včetně soudu. Tuto žalobu přitom Česká republika (Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových) opřela o nepravdivé – a v roce 1945 komunisty vyfabulované - tvrzení o německé národnosti knížete z Lichtenštejnu. Česká republika navíc za účelem vyhovění žalobě požadovala – v druhé dekádě třetího tisíciletí - po soudu, aby proti vlastnickému statusu knížete z Lichtenštejnu použil presidentského dekretu č. 12/1945 Sb., přičemž musela vědět, že jeho následná aplikace soudem je v rozporu se základními principy mezinárodního (i vnitrostátního) práva. Podání této žaloby Českou republikou, průběh soudního řízení i jeho závěry potvrzují de iure i de facto shora uvedené trvalé porušení mezinárodního práva Českou republikou.
- g) Porušením mezinárodního práva by byl i výklad užívaný některými soudy České republiky, dle kterého v důsledku přijetí Restitučních předpisů v letech 1991 – 1992 přešlo vlastnické právo k nemovitostem fyzicky ovládaných Českou republikou z jejich původních vlastníků na Českou republiku, případně že tyto soudy nejsou oprávněny vlastnické nároky k takovému majetku v důsledku uvedených předpisů projednat v plné pravomoci.
- h) Na nabídku k řešení sporu jednáním, mediací či rozhodčím řízením, kterou Žalobce učinil v srpnu 2018, Česká republika nereflaktovala.

Mezinárodní právo státy povazuje bezodkladně ukončit jeho porušování, a dále neprodleně zjednat nápravu takovýchto porušování. Soudy jako kterékoliv jiné orgány České republiky jsou touto povinností vázány, a jsou tak povinny shora uvedené trvalé porušení mezinárodního práva ukončit a napravit jeho následky. V předmětné věci tak učiní tím, že vyhová žalobě a ukončí trvalé fyzické ovládnutí předmětných pozemků Žalovanými bez právního titulu (okupaci) učiněné v rozporu se mezinárodně právní exekuční imunitou hlavy státu.

Pro úplnost Žalobci dodávají, jak plyne ještě zřetelněji z níže uvedeného textu žaloby, že předmětná věc je díky svému specifickému mezinárodnímu aspektu v české soudní historii unikátní, a tudíž markantně odlišná od ostatních případů zaboru majetku státem v roce 1945. Nelze na ní tudíž aplikovat ani judikaturu, ani restituční předpisy, které ze soudní praxe při řešení těchto ostatních případů vzešly. Žalobci konečně doplňují, že žaloba žádným způsobem nezpochybuje existenci presidentského dekretu č. 12/1945 Sb. per se a jeho místo v platném právním řádu České republiky.